

Сонет 3

Жоашен Дю Белле

3

О, як спротивилось мені це панство, Боже!
Ці мавпи-двораки, що тільки байди б'ють
Та знай бундючаться, великих удають
І носять убрання, на королівське схоже.

Всміхнеться метр — і всі сміються разом; отже,
І збреше, то йому брехні не завдають,
Підтакнуть, що зірки із заходу встають
І сонце з місяцем вночі світити може.

Коли ж хоч одного вельможа відзначить,
До того лащаться (хоч зло в душі кипить),
А зганить — всі тоді стороняться від нього.

Найбільше ж не терплю, як перед королем
Стоїть шахрай такий з облесливим лицем
І сміхом давиться, хоч сам не знає з чого.